

ກ່ຽວແກ່ການສໍາມະນາ ເພື່ອພື້ນຟູວັນນະຄະດີ ວັດທະນະທໍາ ແລະ ປະຫວັດສາດ ໃນຫນັງສືໃບລານລາວ

3

ພຣະອາຈານ ຊາລີ ກັນຕະສິໂລ

ຄວາມສໍາຄັນ

ຫນັງສືໃບລານລາວ ເປັນຄັງສົມບັດອັນລ້ຳຄ່າທີ່ເກົ່າແກ່ ແລະ ຍືນຍົງທີ່ສຸດ ທາງວັດທະນະທໍາ ປະຫວັດສາດ ພາສາອັກສອນສາດ ແລະ ວັນນະຄະດີ ອັນເປັນແຫລ່ງທີ່ມາແຫ່ງພູມປັນຍາ ແລະ ວິຖີຊີວິດຂອງຄົນລາວ ມາແຕ່ບູຮານະການ.

ສາເຫດຂອງຄວາມຕົກຕໍ່າ ເທົ່າທີ່ເປັນມາໃນລະຍະຫລັງໆ

ສາເຫດທີ່ສໍາຄັນທີ່ສຸດ ຄືການທໍາລາຍເອກະລາດຂອງລາວ ຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງກັນມາ ເປັນເວລາ ປະມານສອງຮ້ອຍປີ ເມື່ອລາວສູນເສຍເອກະລາດອະທິປະໄຕແລ້ວ ກໍ່ຍ່ອມຫມາຍເຖິງ ການສູນເສຍທຸກຢ່າງ ທັງທາງການເມືອງ ເສດຖະກິດສັງຄົມ ວັດທະນະທໍາ. ເປົ້າຫມາຍສໍາຄັນໃນການທໍາລາຍລາວ ໄດ້ເລີ່ມຈາກການທໍາລາຍ ວັດທະນະທໍາ ພາສາ ວັນນະຄະດີ ແລະ ພູມປັນຍາທີ່ເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມເຊື່ອຫມັ້ນ ເປັນປຶກແຜ່ນ ແລະ ສາມະຄີກັນໃນຊາດ ດັ່ງຈະເຫັນໄດ້ຈາກການຍຶດ ແລະ ຂົນເອົາຫນັງສືຜູກຈໍານວນຫລວງຫລາຍ ອອກໄປສູ່ຕ່າງປະເທດຫລາຍຄັ້ງຫລາຍຄາວ ຕະຫລອດຈົນການເຜົາທໍາລາຍເອກະສານຕ່າງໆ ທີ່ຂົນເອົາໄປບໍ່ຫມົດນັ້ນອີກດ້ວຍ. ນອກຈາກນັ້ນ ຍັງພະຍາຍາມດູຖູກຢຽດຫຍາມ ພາສາ ແລະ ວັນນະຄະດີຂອງລາວ ວ່າເປັນຂອງຕ່ໍາ ຫລ້າສະມັຍ ເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດ ແລະ ດູຖູກຢຽດຫຍາມ ມໍລະດົກຂອງຊາດ ແມ່ນແຕ່ໃນຫມູ່ຄົນລາວເອງ ບາງສ່ວນກໍ່ມີເຊັ່ນດຽວກັນ.

ຕະຫລອດເວລາເກືອບເຄິ່ງສັດຕະວັດທີ່ຜ່ານມາ ປະຊາຊົນລາວຕ້ອງຕົ້ນຮົນຕໍ່ສູ້ເມື່ອຖືກປາບປາມຈາກພວກນັກລ່າເມືອງຂຶ້ນ ຈິ່ງບໍ່ມີເວລາທີ່ຈະຫັນມາ ທະນູບໍາລຸງທາງດ້ານການສຶກສາວັດທະນະທໍາ ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງ ອັກສອນສາດ ແລະ ວັນນະຄະດີຂອງຕົນເອງ ແລະ ແມ່ນແຕ່ຂອງເດີມທີ່ມີຢູ່ແລ້ວກໍ່ຖືກນໍາໄປເກັບເຊື່ອງໄວ້ ຂາດການດູແລ ຈິ່ງເກີດການຊໍາລຸດສູນຫາຍໄປ ເກືອບບໍ່ມີເຫລືອ.

ພາຍຫລັງການປົດປ່ອຍແລ້ວ ຊຶ່ງເປັນເວລາປະມານສາມສິບປີມານີ້ ລາວເຮົາຕ້ອງໃຊ້ເວລາສ່ວນໃຫຍ່ ໄປໃນການຟື້ນຟູຈິດໃຈປະຊາຊົນໃນຊາດ ຈັດລະບົບບ້ານເມືອງ ບັບປຸງຄຸນນະພາບຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງປະຊາຊົນ ໃນດ້ານກວ້າງເປັນສໍາຄັນ ຈຶ່ງຍັງບໍ່ມີເວລາພໍທີ່ຈະຟື້ນ ວັດທະນະທຳໃນທາງເລິກ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ຄົນລາວທີ່ເກີດມາໃນລະຍະເວລາດັ່ງກ່າວ ຂາດການຮັບຮູ້ທີ່ພໍພຽງ ແລະ ແລ້ວກໍເກີດຄວາມຮູ້ສຶກຫ່າງເຫີນຕໍ່ເລື່ອງ ມໍລະດົກທາງດ້ານສັງຄົມ - ວັດທະນະທຳອັນດີງາມ ທີ່ມີມາແຕ່ດັ້ງເດີມຂອງ ຕົນນັ້ນ.

ແນວທາງບັບປຸງແກ້ໄຂໃນອະນາຄົດ

ບັນຫາຕ່າງໆດັ່ງກ່າວມາ ເປັນບັນຫາຂອງປະຫວັດສາດ ອັນລ່ວງເລີຍມາແລ້ວ ບໍ່ອາດເຮັດໃຫ້ກັບ ຄົນໄດ້ແຕ່ເຮົາກໍຈະຕ້ອງສຶກສາ ແລະ ຈີ່ຈໍາ ແລ້ວທຳການເຜີຍແຜ່ເລື່ອງລາວ ຂອງຄວາມຍາກລຳບາກ ດັ່ງກ່າວນັ້ນ ໃນຫມູ່ຄົນຮຸ່ນໃຫມ່ ເພື່ອໃຫ້ຮູ້ສຳນຶກ ແລະ ຈິດຈຳຖ່າຍທອດກັນຕ່ຳໆໄປ ແລະ ຫາທາງປ້ອງ ກັນ ບໍ່ໃຫ້ເກີດສະພາບຄວາມເສື່ອມເສຍຕ່າງໆ ອັນອາດເກີດຊ້ຳອີກໃນອະນາຄົດ ສຳຫລັບບັນຫາການບັບປຸງແກ້ໄຂເລື່ອງນີ້ຕໍ່ໄປໃນອະນາຄົດນັ້ນ ອາດມີທາງພິຈາລະນາໄດ້ດັ່ງນີ້ :

1. ຄວາມສຳຄັນຂອງບົດບາດໃນການນຳຂອງລັດ ບົດບາດສຳຄັນຂອງລັດໃນການແກ້ໄຂ ໃນເລື່ອງນີ້ ເປັນເລື່ອງຈຳເປັນທີ່ຂາດບໍ່ໄດ້ ໃນການດຳເນີນງານໃນເລື່ອງນີ້ ແລະ ກໍເປັນທີ່ໜ້າຍິນດີວ່າ ຕະຫລອດເວລາທີ່ຜ່ານມາ ຝ່າຍການນຳຂອງລັດ ໄດ້ທະວີຄວາມຈິງຈັງຫລາຍຂຶ້ນ ໂດຍສະເພາະການລິເລີ່ມໃຫ້ມີການສຳມະນາໃນຄັ້ງນີ້ ທີ່ດຳເນີນງານໂດຍພະນັກງານຂອງລັດ ແລະ ບັນຍາຊົນ ກ້າວໜ້າ ຮວມເຖິງຄວາມຮ່ວມມືຈາກມະຫາຊົນ ແລະ ເພື່ອນມິດຜູ້ຫວັງດີ ໃນຕ່າງປະເທດ ຍ່ອມຖືເປັນການພັດທະນາກ້າວສຳຄັນໃນການດຳເນີນງານໃນເລື່ອງນີ້ ຢ່າງຍິ່ງ.
2. ຄວນໃຫ້ມີການຈັດຕັ້ງໜ່ວຍງານປະຈຳ ເພື່ອຮັບຜິດຊອບໃນການວາງແຜນດຳເນີນງານ ແລະ ປະສານງານ ເພື່ອທຳການສຶກສາຄົ້ນຄວ້າ ຮວບຮວມເຜີຍແຜ່ຜົນງານທີ່ກ້າວໜ້າໃນເລື່ອງນີ້ ໃຫ້ກວ້າງຂວາງ ແລະ ຕໍ່ເນື່ອງ ຫ່ຽງພາຍໃນ ແລະ ນອກປະເທດ.

3. ໃຫ້ມີການສຶກສາຄົ້ນຄວ້າ ປະຣິວັດ ທັງໃນໜ່ວຍງານຂອງລັດ ແລະ ປະຊາຊົນຜູ້ສົນໃຈທົ່ວໄປ ຢ່າງກວ້າງຂວາງ ໂດຍໃຫ້ໜ່ວຍງານທີ່ຈັດຕັ້ງຂຶ້ນເພື່ອການນີ້ ທຳການປະສານງານເພື່ອນຳຜົນງານຈາກ ສ່ວນຕ່າງໆ ມາພິຈາລະນາ ແລະ ເຜີຍແຜ່ຕໍ່ໄປ ຕາມຄວາມເໝາະສົມ.

4. ສົ່ງເສີມໃຫ້ມີການສຶກສາເລື່ອງນີ້ ໃນສະຖານສຶກສາລະດັບຕ່າງໆ ຢ່າງຈິງຈັງ ແລະ ເໝາະ ສົມຍິ່ງຂຶ້ນ.

5. ສະແຫວງຫາການແລກປ່ຽນຄວາມຮູ້ ທັງພາຍໃນ ແລະ ທາງສາກົນໃຫ້ຫລາຍຂຶ້ນ ໂດຍການ ຈັດໃຫ້ມີວາລະສານ ຫລື ສິ່ງຜົມຕ່າງໆ ທັງໃນພາສາລາວ ແລະ ພາສາຕ່າງປະເທດ ຕາມຄວາມສາມາດ ທີ່ມີຢູ່ ຕາມຄວາມຈຳເປັນ ແລະ ເໝາະສົມເປັນຂັ້ນໆໄປ.

ເຫັນວ່າເລື່ອງນີ້ ອາດເວົ້າໄດ້ງ່າຍ ແຕ່ພາກປະຕິບັດແມ່ນຍາກ ແຕ່ອາດຕະມາກໍຫວັງວ່າ ດ້ວຍ ຄວາມພຽນພະຍາຍາມ ຄວາມອິດທິນ ຄວາມສາມັກຄີຂອງພວກເຮົາ ທຸກທ່ານທີ່ຮ່ວມ ຢູ່ໃນການສຳມະນາ ໃນເລື່ອງນີ້ ກໍລ້ວນແຕ່ເປັນຜູ້ມີຄວາມຮູ້ ຄວາມສາມາດ ແລະ ຄວາມຕັ້ງໃຈມຸ່ງໝັ້ນຈິງຈັງຢູ່ແລ້ວ ຈະຊ່ວຍ ໃຫ້ອຸປະສັກຕ່າງໆ ໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂໃຫ້ລຽວໄປດ້ວຍດີ.

ຈາກຫົວຂໍ້ທີ່ກ່າວໄວ້ໃນບົດສະເໜີສັງເຂບແລ້ວນັ້ນ ອາຕະມາຈະຂໍອະທິບາຍເພີ່ມເຕີມອີກ ພຽງບາງ ສ່ວນ ສະເພາະຫົວຂໍ້ທີ່ນຶ່ງ ຄືເລື່ອງຄວາມສຳຄັນຂອງຫັງສືໃບລານລາວ ຕາມຄວາມເຫັນທີ່ສະເໜີ ໄວ້ແລ້ວວ່າ ຫັງສືໃບລານລາວເປັນຄັງສົມບັດອັນລ້ຳຄ່າທີ່ເກົ່າແກ່ ແລະ ຍືນຍົງທີ່ສຸດທາງວັດທະນະທຳ ປະຫວັດສາດ ພາສາອັກສອນສາດ ແລະ ວັນນະຄະດີ ອັນເປັນແຫລ່ງທີ່ມາຂອງ ພູມປັນຍາ ແລະ ວິຖີຊີວິດຂອງຄົນລາວ ມາແຕ່ບູຮານະການ.

ທີ່ວ່າເປັນຄັງສົມບັດ ໝາຍເຖິງເປັນແຫລ່ງທີ່ເກັບຮວບຮວມເອົາມໍລະດົກໃນດ້ານຕ່າງໆນັ້ນ ທັງໝົດ ຢ່າງອຸດົມສົມບູນຮອບດ້ານ ທີ່ວ່າເກົ່າແກ່ ແລະ ຍືນຍົງທີ່ສຸດນັ້ນ ກໍ່ໝາຍຄວາມວ່າ ເອກະສານທັງຫລາຍ ເຫລົ່ານັ້ນ ໄດ້ຮັບການຈານຈາລຶກໄວ້ເປັນເວລານານ ແລ້ວມີການບອກເລົ່າຈິດຈານຄັດກ່າຍຕໍ່ໆກັນມາ ບໍ່ຂາດສາຍ ໂດຍແຮງສັດທາຂອງປະຊາຊົນທຸກລະດັບໃນທົ່ວທັງສັງຄົມ ດັ່ງຈະເຫັນໄດ້ຈາກ ວັນນະຄະດີ ແຕ່ລະເລື່ອງ ມີຫລາຍໆສຳນວນ ແລະ ປະກົດຢູ່ຕາມວັດ ແລະ ບ້ານເຮືອນຂອງປະຊາຊົນ ທົ່ວໄປໃນດິນ ແດນລ້ານຊ້າງ ຊຶ່ງແມ່ນຈະຖືກຜູ້ບໍ່ປະສົງດີ ພະຍາຍາມທຳລາຍລົງຄັ້ງແລ້ວຄັ້ງເລົ່າ ປະຊາຊົນລາວກໍ ໄດ້ພະຍະຍາມຮັກສາ ແລະ ຄັດກ່າຍສືບຕໍ່ໆກັນມາ ກັບທັງໄດ້ນຳເອົາເນື້ອຄວາມອັນເປັນພູມວັດທະນະທຳ

ພູມປັນຍາທີ່ຮວບຮວມໄວ້ໄດ້ຈາກເອກະສານເຫລົ່ານັ້ນ ມາບອກເລົ່າສັ່ງສອນແກ່ ລູກຫລານ ຈົນກາຍເປັນວິຖີ ຊີວິດຂອງຄົນລາວສືບຕໍ່ກັນມາ ເຮັດໃຫ້ຊີວິດທາງສັງຄົມວັດທະນະທຳ ຂອງຊາວລ້ານຊ້າງ ມີລັກສະນະອ່ອນ ນອກແຂງໃນ ຫົນທານຕໍ່ການແຊກແຊງທຳລາຍຂອງສັດຕູມາໄດ້ໂດຍຕະຫລອດ ບໍ່ເຖິງກັບຫາຍສູນໄປໂດຍ ສິ້ນເຊີງ.

ແຕ່ຢ່າງໃດກໍຕາມ ເລື່ອງຄວາມຢູ່ລອດຂອງມໍລະດົກອັນລ້ຳຄ່າດັ່ງກ່າວນີ້ ກໍ່ຍັງຕ້ອງພະເຊີນກັບ ປັນຫາ ຕ່າງໆຢູ່ສະເໝີ ທັງຈາກພາຍນອກ ແລະ ຈາກພາຍໃນຂອງສັງຄົມຄົນເຮົາເອງ. ສຳຫລັບປັນຫາຈາກ ພາຍນອກ ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງ ປັນຫາຈາກການທຳລາຍລ້າງ ຂອງພວກນັກລ່າເມືອງ ຂຶ້ນ ທັງແບບເກົ່າ ແລະ ແບບໃໝ່ນັ້ນ ກໍ່ເປັນທີ່ປະຈັກແຈ້ງຢູ່ແລ້ວ ຈິ່ງຂໍຜ່ານໄປ ຫາກແຕ່ຈະຂໍກ່າວເຖິງ ສະເພາະປັນຫາທີ່ເກີດ ຈາກພາຍໃນສັງຄົມຂອງຄົນລາວຮຸ່ນຫລັງໆ ທີ່ເປັນຢູ່ໃນປັດຈຸບັນ ທີ່ຄົນບາງສ່ວນຂາດຄວາມໃສ່ໃຈເທົ່າ ທີ່ຄວນ ແລະ ເບິ່ງຂ້າມຄວາມສຳຄັນຂອງມໍລະດົກຊາດດັ່ງກ່າວນີ້ ລົງໄປເລື້ອຍໆ ແລະ ຄົນບາງສ່ວນກໍ່ເຖິງ ກັບດູໜີ້ນວັດທະນະທຳຂອງຕົນເອງ ແບບຄົນບໍ່ຮູ້ຈັກຫົວນອນປາຍຕົນຂອງຕົນ ຫັນໄປຮຽນແບບວັດທະນະທຳ ຈອມປອມຈາກພາຍນອກ ເອົາມາເປັນວິຖີຊີວິດຂອງຕົນ ເຂົ້າທຳນອງ ທີ່ທ່ານກ່າວໄວ້ວ່າ **ສັງມາໄລເສຣຸຖິ້ມ ມູນມັງເຄົ້າເກົ້າ ສັງມາລະເຜົ້າເຊື້ອ ໄປຍັ້ອງຜູ້ອື່ນດີ...** ຊຶ່ງນັບວ່າ ເປັນສັນຍານຂອງຄວາມເສື່ອມ ທີ່ໜ້າ ເປັນຫ່ວງບໍ່ໜ້ອຍເລີຍ.

ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ເລື່ອງນີ້ກໍ່ຍັງນັບວ່າບໍ່ຫລ້າບໍ່ສວາຍເກີນໄປ ເພາະຕາມກົດເກນແລ້ວ ມີ ຢູ່ວ່າ : ສະຖານະການອັນໃດ ເມື່ອມັນເສື່ອມລົງເຖິງຈຸດນຶ່ງແລ້ວ ມັນກໍ່ຈະກັບຟື້ນຕົວຂຶ້ນມາໄດ້ອີກ ສະເໝີ ແລະ ກໍ່ເປັນ ທີ່ໜ້າສັງເກດວ່າ ໃນລະຍະເວລາສືບປີມານີ້ແລ້ວ ຄວາມຕື່ນຕົວທາງດ້ານການສຶກສາຄົ້ນຄວ້າໃນເລື່ອງນີ້ ຄ່ອຍໆມີຫລາຍຂຶ້ນຕາມລຳດັບ ກ່າວຄື ທາງດ້ານພາຍໃນ ໄດ້ມີຜູ້ໃສ່ໃຈສຶກສາຄົ້ນຄວ້າ ມໍລະດົກທາງວັດທະ ນະທຳລ້ານຊ້າງຫລາຍຂຶ້ນໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງ ການຮວບຮວມເກັບຮັກສາ ແລະ ຂຶ້ນທະບຽນໜັງສືໃບລານ ຢ່າງເປັນລະບົບຊຶ່ງນຳໂດຍໜ່ວຍງານຂອງລັດຖະບານ ປະກອບກັບມີ ຜູ້ທຳການສຶກສາ ແລະ ປະລິວັດເນື້ອຫາ ຂອງວັນນະກຳບູຮານຕ່າງໆແລ້ວ ຈັດພິມເຜີຍແຜ່ຫລາຍຂຶ້ນ ມີການຮື້ຟື້ນການສຶກສາອັກສອນທຳໃນວົງ ການສຶກ ສາຂອງພະສົງຫລາຍຂຶ້ນ ຂະນະດຽວກັນ ກໍ່ມີກະ ແສການຟື້ນຟູມໍລະດົກທາງວັດທະນະທຳຂອງໂລກ ພາຍໃຕ້ການນຳຂອງອົງການສຶກສາວິທະຍາສາດ ແລະ ວັດທະນະທຳ ຂອງອົງການສະຫະປະຊາຊາດ ແລະ ອົງການສຶກສາວັດທະນະທຳຕາເວັນອອກ ຂອງສະຖາບັນການສຶກ ສາໃນປະເທດຕ່າງໆ ຈິ່ງປະກົດມີຜົນງານ

ສຶກສາ ວິໄຈ ແລະ ວິທະຍານິພົນ ກ່ຽວກັບປະຫວັດສາດ ວັດທະນະທຳ ອັກສອນສາດ ແລະ ວັນນະຄະດີລ້ານ ຊ້າງ ຕາມມະຫາວິທະຍາໄລ ຕ່າງໆ ແຜ່ຫລາຍຂຶ້ນ.

ປະກົດການດັ່ງກ່າວມານີ້ ຍ່ອມຖືໄດ້ວ່າ ເປັນສັນຍານທີ່ດີຕໍ່ການຟື້ນຟູມໍລະດົກອັນລ້ຳຄ່າຂອງລ້ານ ຊ້າງ ທີ່ເຄີຍຮຸ່ງເຮືອງມາແລ້ວ ໃຫ້ກັບຈະເລີນກ້າວໜ້າຕໍ່ໄປຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງ ທ່າມການປ່ຽນແປງແຂ່ງຂັນໃນ ໂລກປັດຈຸບັນ ກ່າວສຳຫລັບເນື້ອຫາ ແລະ ປະໂຫຍດທີ່ສັງຄົມຂອງເຮົາຈະໄດ້ຮັບນັ້ນ ມີຢູ່ ມາກມາຍ ບໍ່ອາດນຳມາບັນຍາຍໄວ້ໃນທີ່ນີ້ໄດ້ທັງໝົດ.

ກ່າວໂດຍຫຍໍ້ແລ້ວເຮົາຈະເຫັນໄດ້ວ່າ ວັນນະກຳບູຮານຕ່າງໆຄື ຮາກແກ້ວ ແລະ ສາຍເລືອດ ໃຫຍ່ ແຫ່ງວິຖີຊີວິດຂອງຊາວລ້ານຊ້າງ ທີ່ສືບທອດກັນມາຢ່າງບໍ່ຂາດສາຍ ເນື້ອຫາຂອງເລື່ອງລາວ ອັນເປັນ ພູມຫັມ ພູມປັນຍາ ອັນເປັນເຄື່ອງຊີ້ນຳວິຖີຊີວິດຂອງຊາວລາວ ນອກຈາກປະກົດຢູ່ໃນໜັງສືຜູກສັນຜູກຍາວຕ່າງໆ ແລ້ວ ຍັງມີການນຳມາແປງເປັນບົດຂັບລຳ ແລະ ທ່ານອງເພງຕ່າງໆ ຮວມທັງ ບົດສຸພາສິດສອນໃຈທີ່ເອີ້ນວ່າ: ຜະຫຍາ ຫລື ປັດຊະຍາມວນຊົນ ທີ່ເຮົາພາກພູມໃຈສະເໝີມາ ດັ່ງຈະເຫັນໄດ້ຈາກການທີ່ຄົນບູຮານ ມັກກ່າວໄວ້ວ່າ " ເຂົ້າເຕັມພາ ບໍ່ທ່ຜະຫຍາເຕັມປູມ " ແລະ ມັກກ່າວເຖິງ ຄົນທີ່ມີຜະຫຍາປັນຫາດີວ່າ " ຊາຍ ເກັ່ງກ້າ ຜະຫຍາດີລູກພໍ " ດັ່ງນັ້ນ ຖ້າເຮົາໄດ້ທຳການສຶກສາວິເຄາະວັນນະກຳ ຢ່າງຖ່ອງແທ້ແລ້ວ ເຮົາ ຈະພົບວ່າ ມີຂອງດີເຊື່ອງຊ້ອນຢູ່ໃນວັນນະກຳເຫລົ່ານັ້ນມາກມາຍ ບໍ່ຮູ້ຈັບຮູ້ສັ່ງ ເພາະແມ່ນແຕ່ໃນການປະ ຕິວັດຕໍ່ສູ້ກູ້ເອກະລາດຂອງເຮົາທີ່ຜ່ານມາແລ້ວນັ້ນ ການນຳຂອງການປະຕິວັດ ກໍໄດ້ນຳເອົາພູມປັນຍາອັນ ແຫລມຄົມ ຈາກວັນນະກຳບູຮານມາໃຊ້ຢ່າງໄດ້ຜົນ ດັ່ງທີ່ ທ່ານຜູ້ນຳສຳຄັນ ທ່ານໜຶ່ງ ເຄີຍຜາຮົບວ່າ "ການດຳເນີນງານປະຕິວັດຂອງເຮົານັ້ນ ໄດ້ນຳເອົາແບບຢ່າງ ຄວາມສະຫລຽວ ສະຫລາດ ໃນການຕໍ່ສູ້ຂອງ ທ້າວສິນໄຊ ມາໃຊ້ເປັນຢ່າງຫລາຍ ເຊິ່ງລັກສະນະ ເດັ່ນຂອງທ້າວສິນໄຊ ກໍຄື ເກັ່ງໃນການຕໍ່ສູ້ໃນສະໜາມຮົບ ແລະ ການຕໍ່ສູ້ເທິງໂຕະເຈລະຈາການເມືອງ ໃນເວທີສາກົນ ແລະ ນຳໃຊ້ຍຸດທະສາດສຳຄັນທັງສອງ ແນວທາງ ນັ້ນ ສົມທົບເອົາກັນຢ່າງໄດ້ຜົນ ດັ່ງທີ່ ປະກົດຢູ່ແລ້ວ".

ຄວາມສຳເລັດຂອງເຮົາໃນການຟື້ນຟູເລື່ອງນີ້ ໃນເບື້ອງຕົ້ນ ຍ່ອມຂຶ້ນຢູ່ກັບຄວາມສາມາດຂອງ ເຮົາໃນ ການເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນຫລຽວເຫັນຄວາມສຳຄັນຂອງມໍລະດົກທາງວັດທະນະທຳດັ່ງກ່າວນີ້ຢ່າງທົ່ວເຖິງ ກວ້າງ ຂວາງ ແລະ ເລິກເຊິ່ງ ໂດຍການນຳໃຊ້ເງື່ອນໄຂທັງພາຍໃນ ແລະ ພາຍນອກ ສົມທົບກັນຢ່າງເໝາະສົມ ແລະ ມີພະລັງ.

ຈາກທີ່ກ່າວມາໂດຍຫຍໍ້ນີ້ ຍ່ອມສລຸບໄດ້ວ່າ ມໍລະດົກຊາວລ້ານຊ້ານທີ່ໄດ້ຮັບການເກັບຮັກສາໄວ້ໃນໃບລານ ແລະສືບທອດກັນມາຢ່າງບໍ່ຂາດສາຍນັ້ນ ມີຄວາມສໍາຄັນຕໍ່ຄວາມຢູ່ລອດ ແລະຄວາມຈະເລີນກ້າວໜ້າຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງຂອງສັງຄົມເຮົາ ຂໍແຕ່ພຽງວ່າ ໃຫ້ເຮົາທໍາການສຶກສາວິໄຈຢ່າງຖ່ອງແທ້ຈິງໃຈ ແລະ ນໍາມາປະຍຸກໃຊ້ເຂົ້າກັບສະຖານະການຂອງໂລກປະຈຸບັນໃຫ້ຖືກຕ້ອງ ແລະ ເໝາະສົມເທົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງຫວັງວ່າໃນການສໍາມະນາຂອງເຮົາກ່ຽວແກ່ເລື່ອງນີ້ ຈະເປັນກ້າວສໍາຄັນກ້າວໃຫຍ່ ທີ່ນໍາໄປສູ່ຄວາມສໍາເລັດຕັ້ງກ່າວ.